

Скривена историја четрдесетог стиха - број тридесет и један

Језекиљ број дванаест

Jeff Pippenger
2026-09-20

Претходни чланак завршио се пасусом који је гласио: „Савезни брак из 313. године представља коначни савезни брак папске силе са Сједињеним Државама — првим царем међу десет царева из седамнаесте главе Откривења; силом са два рога, која је предображена силом са два рога Француске. Историја која је започела са Хлодовехом 496. године и коначно довела до Јустинијановог декрета 533. године и устоличења папства 538. године, представља историју од 1989. године до недељног закона.”

Роналд Реган био је предзначен Хлодовехом 496. године, а Доналд Трамп је предзначен Јустинијаном 533. године. Јустинијанов декрет дошао је пет година пре него што се папство попело на престо 538. године, а Милански едикт дошао је осам година пре првог закона о недељи 321. године. И декрет и едикт подударају се као путоказ који претходи закону о недељи.

Реаган

Године 1870, италијанске трупе заузеле су Рим (20. септембра 1870). Папска држава престала је да постоји као територијална држава, а папа Пије IX постао је „заточеник у Ватикану“. Пошто више није постојала папска територија призната као суверена држава, Сједињене Америчке Државе (као и многе друге земље) више нису одржавале званичне дипломатске односе са папом као световним владарем. У октобру 1951. године, председник Хари С. Труман именовао је генерала Марка В. Кларка за амбасадора Сједињених Америчких Држава при Ватикану. Снажно противљење брзо се појавило међу многим протестантским црквама и организацијама, које су тврдили да то именовање нарушава одвојеност цркве и државе. У јануару 1952. године генерал Кларк повукао је своју кандидатуру.

Дана 10. јануара 1984. године, председник Роналд Реган и папа Јован Павле II званично су се сагласили да успоставе пуне дипломатске односе између Сједињених Америчких Држава и Свете Столице. Дана 9. априла 1984. године, Вилијам А. Вилсон (који је већ служио као Реганов лични представник) предао је своја акредитивна писма и постао први амбасадор Сједињених Држава при Светој Столици.

У току тридесет и три године, од 1951. до 1984, отпор протестантизма према католицизму је ишчезао. „Мишице“ које су 496. године с Хлодовехом стајале у прилог папству представљају Ригана од 1984. па све до 1989. године. Хлодовех је представљао уклањање религије (паганизма) која је спречавала папство да поново уздигне своју моћ, а до 1984.

године био је уклоњен отпор протестантизма успону папства. „Свакодневна“ (паганизам) била је уклоњена, а Павле то уклањање отпора паганизма према папству описује као „отпад“.

Симболичка црква компромиса, представљена Константином Великим, и историја од 313. до 538. представљали су раздобље у којем је једна црква начинила компромис са собом и отпала. Религија представљена са „508“, која је раније задржавала продоре папске моћи, типолошки је представљала отпадништво протестаната у Сједињеним Државама. Реган је био представљен Хлодовехом. Године 496. Хлодовех је дао своју „моћ“ папству, те је тако типолошки представио „несвети савез“ који је био остварен у годинама Реганове владавине. Хлодовех је такође представљао уклањање „свакодневне“ 508. године. 508. је типолошки представљала 1984.

„Овај компромис између паганства и хришћанства довео је до развоја ‘човека греха’, за кога је у пророчанству било предсказано да се противи Богу и уздиже изнад Њега. Тај гигантски систем лажне религије ремек-дело је сатанске силе — споменик његовим настојањима да себе постави на престо и влада земљом по својој вољи.” Велика борба, 50.

Реган је у свом говору из 1983. године чувено назвао Совјетски Савез „царством зла“ и сматрао је атеистички комунизам дубоком моралном и духовном претњом. Он и Јован Павле II успоставили су блиско лично и политичко савезништво против совјетског комунизма. Обојица су ту борбу сагледавала у моралним, па чак и промислитељским оквирима; Реган је у приватним разговорима говорио о „Божанском плану“ за обарање комунизма. Реган је показивао занимање за фатимска указања (упозорење да ће „Русија ширити своје заблуде“), а двојица вођа разговарала су о свом заједничком уверењу да им је Бог поштедео животе (обојица су преживела атентате 1981. године) ради сврхе повезане с поразом комунизма.

Христови ученици

Реган је одгајан у верској заједници Ученици Христови, чији су оснивачи непосредно учили да је папа римокатолицизма антихрист. Александар Кембел, најистакнутији рани вођа цркве Ученика Христових, више пута је поистовешивао папство са антихристом. У расправама и списима тврдио је да мали рог из Данила 7, звер из Откривења 13 и човек греха из 2. Солуњанима 2 сви указују на римске папе. Ова поистовешивања користио је у јавним расправама (укључујући и ону са католичким бискупом Џоном Б. Перселом 1837. године). Бартон В. Стоун називао је папину власт истинским антихристом и „човеком греха“. Волтер Скот (још један рани јеванђелист овог покрета) писао је да ће човек греха, римски папа, устати у хришћанској цркви и уздићи се изнад Бога.

Реганова мајка Нел била је побожна припадница деноминације Ученици Христови и представљала је главни верски утицај у његовом детињству. Реган је крштен у цркви Ученика Христових у Диксону, Илиноис, у једанаестој години, и као тинејџер је тамо био активан (укључујући и подучавање у недељној школи). Похађао је колеџ Еурека, који је био

повезан са деноминацијом Ученици Христови.

„Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не успеју да увиде значење антихриста, сигурно ће себе ставити на страну антихриста. Сада није време да се прилагођавамо свету.“ Kress Collection, 105.

Реган је био предобличен Кловисом, а такође и компромисом Константина Великог. Реган је уједно био и први од последњих осам председника од времена свршетка 1989. године. Као први од последњих осам председника, он предобличава Доналда Трампа, који је, налик Регану, дубоко збуњен у погледу истинских циљева папства и тога ко је папство.

Могу ли двојица ићи заједно ако се не договоре? Амос 3:3.

Шести и последњи уговорни брак у једанаестом поглављу Данила јавља се у историји која почиње у време краја, 1989. године, и завршава се у историји Доналда Трампа.

„У покретима који су сада у току у Сједињеним Државама, да се установама и обичајима цркве обезбеди подршка државе, протестанти иду стопама паписта. Штавише, они отварају врата да папство у протестантској Америци поново задобије превласт коју је изгубило у Старом свету.“ Велика борба, 573.

Брачни уговор из 313. године и Милански едикт подударају се са историјом 533. године, а Јустинијанова уредба из 533. године поново ће бити спроведена од стране једне самопроглашено хришћанске управе, која више не разуме да је поистоветити папску власт са хришћанском установом, у најбољем случају оксиморон, а у најгорем — смртоносна заблуда.

Црква и држава

Године 457. пре Христа, трећи Артаксерксов указ вратио је национални суверенитет како за политичку, тако и за верску власт.

И ти, Јездро, по мудрости Бога својега, која је у твојој руци, постави управитеље и судије, да суде свему народу који је с оне стране реке, свима који знају законе Бога твојега; а поучите оне који их не знају. И ко год не буде извршавао закон Бога твојега и закон царев, нека се над њим без одлагања изврши суд, било на смрт, било на прогонство, било на одузимање добара, било на тамницу. Јездра 7:25, 26.

Трећи указ дао је власт да се извршавају суд и казна и за закон Божји и за закон царев. Тај указ означио је почетак две хиљаде и триста година дугог пророчанства, које се завршило 22. октобра 1844. године, када је Христос изненада дошао у Свој храм. Он је такође означио почетак пророчанства од двеста педесет година, које се окончало 207. године пре Христа, у историји између битака код Рафије 217. године пре Христа и Панијума 200. године пре Христа. Обнова и грађанског и верског суверенитета 457. године пре Христа указује на двоструку алфу која налази два омега испуњења. Оба омега испуњења представљају затворена врата; једно за протестантски рог, а друго за републикански рог.

Прво пророчанство од две хиљаде и три стотине година представљало је Божје законе, а пророчанство од двеста педесет година представљало је цареве законе. Та два пророчанства поистовећују рог протестантизма и рог републиканизма на звери из земље у Откривењу тринаест. Републикански рог звери из земље постављен је у средиште стихова једанаест до шеснаест у Данилу једанаест. Период од седамнаест година између Рафије и Панијума пресеца један рог из двојног пророчанства трећег указа из 457. године пре Христа. Двоструко пророчанство поистовећује и суд над коначним заветним народом и суд над народом у коме тај заветни народ налази своје корене.

И рече Авраму: Знај засигурно да ће семе твоје бити дошљак у земљи која није њихова, и служиће им; и мучиће их четири стотине година; а и народ коме ће служити ја ћу судити; и потом ће изаћи с великим благом. 1. Мојсијева 15:13, 14.

У књизи пророка Језекиља, 22. октобар 1844. године представљен је као праслика 22. октобра 573. године пре Христа. Један датум означава почетак истражног суда, а други означава оглашавање јубиларне трубе и на почетку и на завршетку судског процеса. Оба датума се подударају, и оба указују на затворена врата. Година 1844. представља затварање врата Светиње, док је Христос прешао у Светињу над светињама. Година 573. пре Христа означава крај људског времена милости, када робови греха који су откупљени добијају своју слободу и нову земљу да у њој пребивају.

Ако ли не буде откупљен у тим годинама, онда ће изаћи у години јубилеја, и он и деца његова с њим. Јер су мени синови Израилјеви слуге; моје су слуге које изведох из земље египатске: ја сам Господ Бог ваш. Левитска 25:54, 55.

Оба 22. октобра представљају затворена врата ускоро долазећег недељног закона. Време милости дато адвентизму отпочело је 1844. године и завршава се ускоро долазећим недељним законом, а време милости дато Сједињеним Америчким Државама такође се завршава ускоро долазећим недељним законом. Оба завршетка подударају се са двама сведоцима 22. октобра од 2.300 година и двеста педесет година.

Двеста и педесет година које се завршавају у историји између Рафије и Панијума деле раздобље тих двеју битака на два симболична броја, који заједно поседују своје нарочито значење. Десет година после Рафије, што значи пограничје, и седам година пре Панијума, који је био битка вођена на равници и окончана опсадом. Десет и седам, као симбол, по више сведочанстава поистовећују змајску силу. 207. година пре Христа поставља Трампа, симбол звери из земље, између једанаестог и петнаестог стиха једанаестог поглавља Данила, пророчки га припремајући да проговори као змај, како је представљено спојем броја десет и броја седам.

Седамнаест је такође симболичан и он проширује историју од Рафије до Панијума, и даље од Панијума, а такође и пре Рафије. Птолемеј IV Филопатор владао је као цар Птолемејског Египта од 221. године пре Христа до 204. године пре Христа, и поразио је Антиоха Магнуса код Рафије 217. године пре Христа. Птолемеј је почео да влада пре Рафије, и владао је „седамнаест“ година. Број седамнаест представља историјски период који почиње пре

Рафије и протеже се даље од битке код Панијума и опсаде Сидона све до затварања времена људске милости, представљеног годином 330. Двестапедесетогодишње пророчанство за раздобље смирске цркве отпочело је 64. године и окончало се Миланским едиктом и брачним уговором 313. године.

Константин Велики представља историју цркве у Пергаму, а та историја започела је 313. године и окончала се 538. године. Првих „седамнаест“ година након завршетка двестапедесетогодишњег пророчанства 313. године имају три путоказа. Година 313. била је Милански едикт, 321. била је први закон о недељи, а подела царства обележена је 330. године. Година 330. представља коначни закон о недељи који означава завршетак људског времена милости. Број седамнаест, дакле, почиње пре Рафије и завршава се знатно после војног похода Панијума и Сидона. Шеснаести стих у Данилу једанаест представља закон о недељи у Сједињеним Државама.

Пророштво о Смирни препознаје знак опсаде који представља само срце Језекиљеве опомене. Путоказ који претходи недељном закону, као што је представљено у два приказа разорења Јерусалима, јесте опсада, али је то уједно и Милански едикт, који означава почетак обликовања иконе звери.

При опсади ће се одиграти свадбена поворка заветног брака. Она је фрактал свадбене поворке која је отпочела са Реганом, као што је предочено Хлодовехом 496. године, али коначна поворка ка браку почиње при опсади, у поравнању са Јустинијановим декретом из 533. године и са Миланским едиктом из 313. године. Оба ова путоказа претходе недељном закону. Година 313. претходила је првом недељном закону из 321. године, а декрет из 533. године претходио је недељном закону на Трећем сабору у Орлеану 538. године. Нека врста законодавства испуниће пророчке одлике и Јустинијановог декрета и Миланског едикта, док ће нека врста симболичног заветног брака бити успостављена.

Када се та уредба донесе, прекасно је припремати се, јер су се врата милости затворила над протестантским рогом исто тако сигурно као што су се затворила приликом прве Пасхе у Египту. Потом закон о недељи, следећи путоказ, показује не само да је лик звери у потпуности образован, него и спровођење жига звери. Закон о недељи означава крај времена милости за републикански рог, земаљску звер из Откривења тринаест, исто тако извесно као што су фараон и његова војска погинули у Црвеном мору после Пасхе.

Двеста педесет година које се завршавају 207. пре Хр. идентификују Доналда Трампа, представљеног Антиохом Магном, како се припрема за предстојећи поход који почиње на равници Панија и завршава се опсадом Сидона. После битке код Панија, птолемејски заповедник Скопас из Етолије побегао је са око 10.000 преживелих војника у град Сидон. Антиох га је прогонио и поставио „опсаду“ око Сидона. Птолемејска влада у Александрији послала је помоћну војску, али је она доживела неуспех. Суочен с глађу, Скопас је предао град. Антиох је допустио Скопасу да оде; Скопас се касније вратио у Египат, где је на крају погубљен под оптужбама за издају и проневеру. Опсада Сидона довршила је Антиохово освајање Келесирије после Панија.

Сестра Вајт означава књигу Урије Смита, Daniel and the Revelation, као „Божју руку помоћи“. Смит у свом коментару на четрнаести и петнаести стих једанаестог поглавља Књиге пророка Данила указује на Антиохов поход у два корака.

„Васпитање младога краља Египта било је поверено од стране римског Сената М. Емилију Лепиду, који је за његовог старатеља поставио Аристомена, старог и искусног државника тога двора. Његов први чин био је да предузме мере против запрећене инвазије двојице удружених краљева, Филипа и Антиоха.“

„У ту сврху послао је Скопу, чувеног етолског војсковођу, који је тада био у служби Египћана, у његову отаџбину да прикупи појачања за војску. Пошто је опремио војску, кренуо је у Палестину и Келесирију (док је Антиох био заузет ратом с Аталом у Малој Азији) и покорио сву Јудеју власти Египта.“

„Тако су прилике биле доведене у стање погодно за испуњење стиха који је пред нама. Јер је Антиох, одуставши од свога рата с Аталом по налогу Римљана, брзо предузео кораке ради повраћаја Палестине и Келе-Сирије из руку Египћана. Скопа је био послат да му се супротстави. У близини извора Јордана, две војске су се сукобиле. [Панијум] Скопа је био поражен, гоњен до Сидона, и тамо тесно опседнут. Тројица најспособнијих египатских војсковођа, са својим најбољим снагама, били су послати да подигну опсаду, али без успеха. Најзад је Скопа, суочивши се у мршавој и неухватљивој утвари глади с непријатељем с којим није био у стању да се носи, био приморан да се преда под нечасним условом самог живота; након чега је њему и његових десет хиљада људи било допуштено да оду, свучени и наги. Овде је било заузимање најутврђенијих градова од стране цара севера; јер је Сидон, и по свом положају и по својим утврђењима, био један од најјачих градова онога доба. Овде је био неуспех оружја југа да одоли, као и неуспех народа који је цар југа био изабрао; наиме, Скопе и његових етолских снага.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

Двеста педесет година које се завршавају 207. године пре Христа идентификују Доналда Трампа. Пророштво од двеста педесет година које се завршава 313. године, са браком по уговору између истока и запада и Миланским едиктом, идентификује образовање лика звери у Сједињеним Државама. Црква у Пергаму, која је отпочела 313. године, представља историју у којој је хришћанство отпало кроз компромис са религијом паганства, уочи тога да папска власт заузме престо. Пергам и 313. година представљају тип компромиса који је представљен образовањем лика звери у Сједињеним Државама. То представља компромис између хришћанства и папског Рима, јер религија католицизма није ништа више нити мање до паганство прерушено у хришћанску установу. Пророштво од двеста педесет година које је започело 1776. године и завршава се ове године такође се односи на Сједињене Државе. Стога сва три пророштва од двеста педесет година говоре о неком пророчком аспекту земаљске звери из Откривења тринаест, и сва три се завршавају унутар пророчких линија представљених бројем седамнаест.

Закон о недељи јесте тренутак када Сједињене Државе проговоре као аждаја, а говор једне нације јесте деловање њених законодавних и судских власти.

„‘Говорење’ народа јесте деловање његових законодавних и судских власти.“ Велика борба, 442.

Трамп није ни судска ни законодавна власт, те се зато ускоро долазећи закон о недељи спроводи посредством Конгреса. Ипак, свака радња која пружа подршку папској власти представља предобраз закона о недељи. Декрет из 533. године и едикт из 313. године означавају почетак раздобља у коме се образ звери обликује. Закључак је ускоро долазећи закон о недељи, а Исус увек крај приказује почетком; стога би деловање Трампа путем извршне наредбе, које би пружило било какву „концесију“ антихристу библијског пророчанства, представљало алфу покрета који се окончава тек у омеги, када ће Сједињене Државе „тако одбацити начела своје владе да донесу закон о недељи.“

„Има многих, чак и међу онима који су укључени у овај покрет за наметање недеље, који су заслепљени у погледу последица које ће уследити из овог поступка. Они не виде да ударају непосредно против верске слободе. Има многих који никада нису разумели захтеве библијске суботе и лажни темељ на којем почива установа недеље. Сваки покрет у прилог верском законодавству у стварности је чин попуштања папству, које је током толиких векова истрајно ратовало против слободе савести. Светковање недеље дугује своје постојање као такозвана хришћанска установа ‘тајни безакоња’; а њено наметање биће стварно признавање начела која су сам крајеугаони камен римокатолицизма. Када наша нација буде тако одбацила начела своје владавине да донесе недељни закон, протестантизам ће тим чином пружити руку папству; то неће бити ништа друго до давање живота тиранији која већ дуго жељно вреба своју прилику да поново скочи у активно деспотство.“ Testimonies, volume 5, 711.

Свако „залагање за верско законодавство уистину је чин уступања папству“, а таква кретања догађају се унапред, уочи закона о недељи који ускоро долази.

„Уредба којом се намеће богослужење овога дана треба да изађе по целој свету. У извесној мери, она је већ изашла. На неколико места грађанска власт говори гласом аждаје, управо као што је незнабожачки цар говорио јеврејским сужњима.“ Signs of the Times, May 6, 1897.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.